

Κώστας Χ. Πασχάλης

Με τη ψήφο μας διαμορφώνουμε τη φυσιογνωμία της Ευρώπης των πολλών

Η ψήφος και η ενεργός συμμετοχή μας στην εκλογική αναμέτρηση είναι αναγκαίος όρος για τη διαμόρφωση ή και τον καθορισμό της φυσιογνωμίας της Ευρώπης που θέλουμε. Το κύριο, βέβαια, ερώτημα που τίθεται είναι: ποια είναι τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής ακριβώς της Ευρώπης, για την οποία αξίζει όχι μόνον η ψήφος μας, αλλά και η ενεργός συμμετοχή μας. Στο μυαλό των περισσότερων η Ευρώπη νοείται ως ένα «καφκικό» οικοδομήμα, όπου κυρίαρχο στοιχείο είναι η γραφειοκρατία και η απλή διεκπεραίωση τεχνικής ή οικονομικής φύσεως θεμάτων. Για κάποιους άλλους συνιστά μία προσχηματική σύμπραξη κρατών που υπάρχει απλώς και μόνον για να εξυπηρετεί τα συμφέροντα συγκεκριμένων οικονομικών τάξεων (η απόλυτη κυριαρχία του νεοφιλελεύθερου δόγματος). Άλλωστε σειρά οικονομικών αποφάσεων, συμφωνιών και διατάξεων «υπηρετούν με συνέπεια» την παραπάνω αντίληψη.

Είναι και αυτοί που είτε εξ' αριστερών, είτε εκ δεξιών ορμώμενοι και παρότι από διαφορετική αφετηρία, υποστηρίζουν το δικαίωμα στην «αυτοδιάθεση», στην εθνική περιχαράκωση και γενικώς στην εθνική μας απομόνωση.

Υπάρχει ακόμη η εντύπωση πως η ενωμένη Ευρώπη έχει νόημα ύπαρξης μόνον όταν και εφόσον αιμοδοτεί την αναμικτή αγροτική παραγωγή, ή όταν επιδοτεί δημόσια έργα. Υπάρχει τέλος και η «βεβαιότητα» για πολλούς εξ' ημών που κατοικούμε σ' αυτή τη χώρα των μεγάλων αντιφάσεων και παραδοξοτήτων, πως οι ευρωπαίοι μας οφείλουν τα πάντα αφού όταν εμείς φτιάχναμε «Παρθενώνες» αυτοί ήταν «σκαρφαλωμένοι» πάνω στα δέντρα.

Τα παραπάνω, τα οποία εντελώς ενδεικτικά αναφέρονται, ανεξάρτητα της βάσης στην οποία στηρίζονται, σαφώς και δημιουργούν κλίμα ευρείας απαξίωσης της διαδικασίας των ευρωεκλογών. Άλλωστε η αλήθεια είναι πως πέραν της άσκησης του δημοκρατικού δικαιώματος, στην ουσία ελάχιστες είναι οι πραγματικές δυνατότητες που έχουμε για την αναδιάρθρωση του υπάρχοντος σκηνικού.

Όμως όλα αυτά σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να λειτουργήσουν ως άλλοθι είτε για την περαιτέρω ενίσχυση των δύο κομμάτων εξουσίας της χώρας μας (στυγνοί μηχανισμοί εξουσίας που φέρουν και την απόλυτη ευθύνη για την υποβάθμιση του πολιτικού διαλόγου), είτε για την μεμψίμοιρη αποδοχή της γενικότερης τύχης του ευρωπαϊκού στοιχήματος.

Το όραμα της ενωμένης Ευρώπης φλόγισε από τις αρχές ακόμη του περασμένου αιώνα τις καρδιές των ευρωπαίων διανοητών, κέντρισε το ενδιαφέρον των κυβερνήσεων, παρότρυνε τις διεκδικήσεις και τα όνειρα χιλιάδων απλών ανθρώπων. Οι αιματηροί αγώνες των εργαζομένων για κοινή διεθνιστική πάλη ενάντια στην ολιγαρχία του πλούτου, για την παγίωση της ειρήνης, αλλά και για εξασφάλιση καλύτερων συνθηκών εργασίας και ζωής, ήταν και πρέπει να παραμείνει σημείο αναφοράς του εργατικού κινήματος σ' όλες τις χώρες της Ευρώπης, ήταν και πρέπει να παραμείνει ο ακρογωνιαίος λίθος του κοινού ευρωπαϊκού οικοδομήματος.

Η ιδέα μιας μεγάλης Ευρώπης χωρίς σύνορα, χωρίς εθνικιστικές αγκυλώσεις, χωρίς ιδεοληπτικές εμμονές, χωρίς ηγεμονισμούς και επικυρίαρχες αντιλήψεις, που προτάσσει το κοινωνικό συμφέρον και την υπεράσπιση των ασθενέστερων οικονομικά τάξεων, που αναδεικνύει και προστατεύει τους δημόσιους χώρους και το περιβάλλον, που καλλιεργεί ίσες ευκαιρίες σε όλους, που παρέχει ασφάλεια και σταθερότητα, που υπεραμύνεται της ειρηνικής συνύπαρξης των λαών, που εκφράζει την κάθετη εναντίωσή της στους εξοπλισμούς, που πριμοδοτεί την παιδεία και την έρευνα... πρέπει να συνιστά τον δικό μας ορίζοντα.

Πολύ δε περισσότερο σήμερα, που η οικονομική κρίση θέτει υπό αμφισβήτηση τα «ιερά και όσια» της

Κώστας Χ. Πασχάλης

Με τη ψήφο μας διαμορφώνουμε τη φυσιογνωμία της Ευρώπης των πολλών

παγκόσμιας οικονομίας, που οι τριγμοί από την ανισομερή ανάπτυξη δημιουργούν κλίμα γενικευμένης έκρηξης, που χιλιάδες πολίτες έχουν περάσει στο περιθώριο, που η διαφθορά και η διαπλοκή αποδεικνύονται οργανικά μέρη μιας οικονομίας που παράγει υπεραξίες για τους «λίγους» και «εκλεκτούς».

Σήμερα λοιπόν, παρά ποτέ, μπαίνει επιτακτικά το ζήτημα της νέας ευρωπαϊκής φυσιογνωμίας, της διαμόρφωσης της νέας ευρωπαϊκής ταυτότητας.

Αυτήν ακριβώς τη νέα φυσιογνωμία της Ευρώπης οφείλουμε να διεκδικήσουμε είτε με την ψήφο μας, είτε με την ενεργό συμμετοχή μας.

Η αποχή δεν συνιστά λύση, καθότι αποτελεί υπεκφυγή, η οποία εντέλει αντί να αποδυναμώνει ενισχύει τις αδυναμίες του υπάρχοντος μορφώματος. Τόσο η αποχή, όσο και η πριμοδότηση «ασύνδετων» και «απολίτικων» σχημάτων, λειτουργεί ως προσωρινή εκτόνωση που όμως δίνει «πίστωση χρόνου» σ' αυτούς που ευθύνονται για την κρίση, σ' αυτούς που διαχειρίζονται όλα αυτά τα χρόνια την εξουσία.

Η Ευρώπη ήταν και παραμένει κομμάτι οργανικά συνδεδεμένο με τις προοπτικές της χώρας μας. Το μέλλον της καθορίζει και το δικό μας. Όσο πιο γρήγορα το συνειδητοποιήσουμε, όσο πιο γρήγορα συναισθανθούμε το βάρος που μας αναλογεί, όσο πιο γρήγορα νοιώσουμε ευρωπαίοι πολίτες (και όχι πολίτες αποικίας) τόσο πιο καίρια, ουσιαστική και ριζοσπαστική θα είναι η συμμετοχή μας στις επερχόμενες ευρωεκλογές.